

værker og stenknuserier, der ikke etableres på indvindingsstedet. Grusværker på havnearealer, der f. eks. behandler grusmaterialer, som er optaget fra havbunden, skal således fortsat godkendes efter miljøbeskyttelsesloven.

Man har derimod ikke fundet det hensigtsmæssigt at ændre det i miljøbeskyttelsesloven indeholdte princip om, at en kommunalbestyrelse, såfremt en virksomhed giver anledning til væsentlig forurening af omgivelserne, kan meddele påbud om afhjælpende foranstaltninger og om nødvendigt nedlægge forbud mod virksomheden, jfr. kapitel 11 i miljøministeriets bekendtgørelse nr. 170 af 29. marts 1974 (miljøreglementet).

Det følger af sagens natur, at en kommunalbestyrelse kun i ganske særlige tilfælde efterfølgende vil forbyde en efter forslaget § 7 tilladt råstofindvinding, idet amtsrådet efter høring af kommunalbestyrelsen har taget de miljømæssige forhold i betragtning og fastsat de nødvendige vilkår. Det må af samme grund formodes, at en kommunalbestyrelse kun ganske undtagelsesvis vil give påbud om afhjælpende foranstaltninger.

Derimod kan miljøreglementet fortsat få selvstændig betydning i anmeldelsessager efter 1972-lovens § 5 og i tilladelsessager efter 1972-lovens § 4, hvor godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 35 ikke foreligger.

Skovloven (§ 7, stk. 2.), *sandflugtsloven* (§ 6, stk. 1.) og *naturfredningsloven* (§§ 46, 47 a, 53 og kapitel 3) varetager hver deres særlige hensyn, som oftest bevirker, at tilladelse til råstofindvinding i fredskov, i sandflugtsfredede områder, på arealer inden for naturfredningslovens beskyttelseslinier eller på fredede arealer, ikke vil blive givet.

Som følge heraf er det i ministeriet for offentlige arbejders cirkulære af 13. september 1972 om amtsrådenes medvirken ved administrationen af råstoflovens kapitel 2 foreskrevet, at ansøgninger inden for sådanne områder straks af amtsrådet skal sendes til vedkommende kompetente myndighed, f. eks. fredningsnævnet til afgørelse efter naturfredningsloven. Kun hvor fredningsnævnet ikke modsætter sig råstofindvinding, skal amtsrådet foretage bekendtgørelse af ansøgningen og samtidig sende den til udtalelse hos vedkommende kommunalbestyrelse, fredningsplanudvalg og statens tilsynsførende med de private skove, sidstnævnte dog kun, hvor der er tale om land- eller skovbrugsejendomme.

I disse tilfælde, som i praksis er få, har man således ved de administrative forskrifter sikret en enkelt sagsbehandling og en samordning af myndig-

hedernes behandling, som nævnt i 1972-lovens § 1, stk. 2, nr. 2 (forslagets § 2, nr. 3). Denne administrative ordning agtes opretholdt.

Hvor råstofindvinding finder sted på landbrugspligtige arealer, kræver indvindingen ikke alene tilladelse efter råstofloven, men tillige efter *landbrugslovens* § 4, stk. 1, nr. 4, (hvis landbrugspligten søges ophævet) eller § 7, stk. 3, (om tilladelse til råstofindvinding uden ophævelse af landbrugspligt). Tilladelse kræves endelig efter landbrugslovens §§ 18 og 20, hvor en landbrugsejendom agtes erhvervet med henblik på råstofindvinding.

For at undgå, at alle ansøgninger om råstofindvinding på landbrugsejendomme – det vil i praksis sige næsten alle – skulle behandles både i amtsrådet og i landbrugsministeriet, bemyndigede landbrugsministeriet ved bekendtgørelse af 29. september 1972 statens tilsynsførende med de private skove, som dengang henhørte under landbrugsministeriet, til at meddele tilladelse efter landbrugslovens §§ 4 og 7.

Ansøgninger om erhvervelse efter §§ 18 og 20 er derimod afgjort centralt af landbrugsministeriet.

Efter at statsskovbruget er blevet overført fra landbrugsministeriet til miljøministeriet, er forudsætningen for landbrugsministeriets anvendelse af de tilsynsførende skovridere i landbrugslovens administration faldet bort.

Landbrugsministeriet har herefter efter forhandling med miljøministeriet tilkendegivet, at det vil medvirke til en løsning, der indebærer, at landbrugsministeriet forsøgsvis delegerer kompetencen til at meddele tilladelser efter landbrugslovens § 7 til amtsrådene, foreløbigt for et tidsrum af 2–3 år.

Landbrugsministeriet agter at give nærmere retningslinier for amtsrådenes administration, herunder at foreskrive en høring af jordbrugskommissionerne eller særlige landbrugskyndige. Jordbrugskommissionerne eller de særlige landbrugskyndige vil få beføjelse til at kræve, at sager af større betydning indbringes for landbrugsministeriet, ligesom landbrugsministeriet ønsker at sikre sig visse kontrolmuligheder i form af en call-in beføjelse og/eller en mulighed for landbrugsministeriet for efterfølgende at udøve censur over for amtsrådets afgørelser.

Kompetencen med hensyn til ophævelse af landbrugspligten (landbrugslovens § 4) vil ikke blive delegeret til amtsrådene.

Endvidere vil administrationen af erhvervelsesreglerne i §§ 18 og 20 fortsat ligge i landbrugsministeriet.

De nærmere regler forventes fastlagt efter forhandling mellem landbrugsministeriet, miljømini-